

Giới thiệu Trí Thức Lưu Mạnh

Mỹ nữ xinh đẹp như vậy,

Làm cho nhân vật chính một gãy lưng.

Béo xấu gầy đẹp,

Trước lời sau vênh,

Hoa đào này nở, duyệt!

Quên đi sự đời,

Giai nhân xinh đẹp,

Ở bên em đến thiên trường địa cửu.

Cười vào mặt phản mờ đầu, chủ yếu là hài hước, tình sắc ngập mặt, tình tiết được tiến triển...

Rõ ràng là thành phần tri thức mà lại như côn đồ, tục mà không đáng ghét, đáng ghét mà không nhây, nhây mà không tục.

Văn phong của tác giả khá tốt, lúc còn trẻ từng viết tản văn, nên có một nền tảng nhất định.

Bạn đang đọc truyện *Trí Thức Lưu Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Người Đẹp Trên Xe Buýt Pk Cô Gái Trong Thang Máy.

”Liếm mật mật, em cười rồi liếm mật mật, giống như đang làm gì đó ở...”

(*)Đây là lời bài hát được anh ấy chế đấy, lời gốc là: Thật ngọt ngào, em cười lên thật ngọt ngào, giống như đóa hoa đang nở...

Vừa nghe được giọng hát du dương này, bà chủ nhà liền nhú mày, con ma cà bông không có văn hóa kia lại về nhà rồi.

Cái kẻ bụi đời đang hát này chính là nhân vật chính của truyện, ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, tài trí hơn người, đẹp tựa Phan An, đa tình như Tống Ngọc, người gặp người thích, tự xưng là lãng tử đa tình - đồng chí Trương Kiệt Thụy.

Trương Kiệt Thụy là một họa sĩ, tốt nghiệp từ một ngôi trường chuyên mỹ thuật không có danh tiếng lớn lắm, lượng tác phẩm đã vẽ phải nói là vô số. Tuy ý rút hai tờ từ sọt giấy vụn ra, anh ta cũng có thể huyền thuyên với bạn cả buổi sáng, nói mãi cho đến khi bạn tin tưởng là giá trị của nó ngang bằng với bức “Thanh Minh Thượng Hà Đồ” mới thôi.

(*)Thanh Minh Thượng Hà Đồ: tác phẩm họa khổ lớn của Trung Quốc, nổi tiếng nhất là bức tranh của họa sĩ Trương Trạch Đoan vẽ thời nhà Tống.

Trương Kiệt Thụy còn là một vận động viên bóng đá, ngồi vững trong team dự bị từ cấp ba, hai năm nay tuổi tác cũng lớn rồi, nhưng anh vẫn kiên trì giữ chân huấn luyện viên bóng đá nghiệp dư, anh vẫn tin rằng mình vẫn còn khả năng tiềm tàng nào đó chưa được thể hiện ra ngoài. Huấn luyện viên nói rằng nếu anh nghiêm túc làm việc, không chùng tụt năm mười năm nữa còn có thể gia nhập đội dự bị League ấy chứ. Đừng có lúc nào cũng nghĩ đến việc đá chủ lực nhé, đội bóng chỉ có việc phân công đá là không giống nhau, chứ không có phân điểm phân địa vị cao thấp đâu.

Trương Kiệt Thụy còn là một chàng diễn viên nữa, nhưng diễn viên này đằng sau vẫn còn phải thêm hai chữ “Quần chúng” nữa, mỗi lần anh “lên sàn” cũng được khoản thù lao không nhỏ đấy, đủ để ăn hai tô canh xương.

Nói nhiều thế rồi, chắc các bạn cũng hiểu tình trạng của Trương Kiệt Thụy rồi nhỉ, anh chính là một kẻ thất nghiệp nhưng rất lạc quan, thích rất nhiều thứ, máy bay trên trời, ô tô trên mặt đất, du thuyền trên mặt nước... Những thứ này chắc chắn là anh mua không nổi. Một quả bóng rạch, một cái khung vẽ màu đen cũ, một hộp màu vẽ bị thiếu mất mấy màu, còn có một cái ti vi của thế kỉ trước lưu truyền lại, đại khái mấy món đồ này đại khái chính là toàn bộ gia sản của anh.

Hôm nay đem bàn vẽ đi Tây Sơn lấy cảnh, nhìn những chiếc lá màu đỏ, giống như là trái tim đầy nhiệt huyết của Trương Kiệt Thụy vậy, gửi gắm cho tình yêu thiên trường địa cửu với những thiếu nữ khắp đất nước. Mà tình yêu này, chỉ có thể đứng mà run lấy bầy trong cơn gió lạnh đầu thu thôi, Trương Kiệt Thụy cảm khái, lấy khung vẽ ra bắt đầu phác họa cảnh đẹp nơi đây.

”Shit!!!”

Tiếng Anh của Trương Kiệt Thụy chẳng tốt một tí nào, cấp bốn thi đến n lần rồi mà vẫn không qua, nhưng việc anh dùng mấy từ hay dùng để chửi bậy thì... làm cho sinh viên chuyên Anh cũng phải mặc cảm. Mấy cái “**”; “Bitch” gì đó, phát âm còn “tây” hơn cả người nước ngoài, quen tay hay việc mà, mẹ nó đúng là chân lý quá mà.

Mà lúc này, phun ra mấy từ cảm thán sát phong cảnh như thế, chắc chắn là bút vẽ có vấn đề rồi, sao cây màu đỏ đỏ lại hết rồi? Rõ ràng lần trước vẽ gái đẹp toàn dùng màu vàng mà nhì, haiz, xui xẻo! Một tác phẩm làm rung động thế giới cứ như thế mà chất từ trong trứng nước, haiz, thật đáng tiếc!

Trở về từ Tây Sơn, Trương Kiệt Thụy kéo dài những bước chân nặng như chì, đi tập tễnh đi trên con đường trong thành phố, cái bóng được ánh chiều chạng vạng kéo thật dài. Lâu lắm rồi không đi đá bóng, thể lực cũng giảm đáng kể rồi. Nếu không phải là vì trong túi không có tiền thì kiểu gì anh cũng phải lên xe buýt rồi!

Nghe nói dạo này vé xe buýt lại tăng thêm hai tệ nữa, haiz, có cho người ta sống nữa không hả? Vừa nghĩ đến xe buýt, tinh thần Trương Kiệt Thụy liền tỉnh táo hẳn, không có tiền thì đi “ăn chùa” thôi! Ai bảo mình là tinh thánh cơ chứ!

”Chiếc xe số 2 dừng ở tòa nhà tám tầng, đã đưa chị gái ** cuối cùng đi rồi, may mà tao sống thế nào chứ, chẳng nhẽ phải đi làm “kỹ nữ” không biết xấu hổ sao...”

Trương Kiệt Thụy vừa mới cất tiếng, mấy người đang xếp hàng cũng phải quay sang, dùng ánh mắt khinh thường nhìn anh, tránh xa anh một đoạn, chỉ sợ người ta nhầm lẫn rằng mình có quan hệ người thân bạn bè gì với chàng trai này. Trương Kiệt Thụy cười hắc hắc, trông như kiểu người vừa thực hiện được gian kế. Anh đã từng trải qua hàng trăm lần phải chen chúc để giành chỗ lúc lên xe buýt rồi, chiều này đúng là tuyệt nhất!

Một người mang một đôi mắt gấu trúc, vai đeo một cái máy ảnh lớn, mắt cứ đảo qua đảo lại nhìn Trương Kiệt Thụy, hình như là vừa nghe nhầm “kỹ nữ” thành “kỹ giả”, mà khéo thay cậu ta lại đang làm cái nghề nghiệp vinh quang vĩ đại đó.

Trương Kiệt Thụy cười với anh ta, nụ cười như xin lỗi, rồi hát lại một lần nữa cái câu vừa này, lại còn có phát âm rõ hai từ “kỹ nữ”, làm cho người kia tức hộc máu. Cũng chẳng có biện pháp nào khác, Trương Kiệt Thụy đành phải đánh vỡ ý tưởng bất quen của cậu ta thôi, dù sao hai người cũng chẳng quen biết gì, ông đây thích mắng thì mắng đấy, có bản lĩnh thì đến SOLO!

Xe buýt chậm chậm đi tới, Trương Kiệt Thụy cũng mắng nó đến muộn như mấy hành khách khác. Xe buýt ở đây cứ như vậy, lúc có lúc không, có lúc thì lại có đến hẳn hai ba chuyến, lúc thì đợi cả tiếng cũng chẳng thấy cái bóng nào.

Trương Kiệt Thụy nhảy vèo lên xe, cướp được một chỗ ngồi, anh lên xe đợi được hai giây rồi hành khách ở phía sau mới chen lên như ong vỡ tổ, chen lấn xô đẩy, đây là rèn luyện hàng ngày cả đấy! Trương Kiệt Thụy vắt chéo hai chân, nhàn nhã ngồi ở đấy, chỗ bên cạnh mãi cũng chẳng thấy ai để ý đến.

”Hi! Chị gái, chỗ này trống này!”

”Ai là chị hả? Cậu chửi ai đó?”

Cô gái kia lườm Trương Kiệt Thụy một cái, quay đầu nhìn ra hướng khác, tiếp tục đứng ở đó nắm lấy tay cầm. Dáng người cao gầy duyên dáng yêu kiều, những đường cong của người trưởng thành hấp dẫn, áo phông lộ ra một đoạn eo nhỏ trắng mịn, chiếc váy ngắn che đi cảnh đẹp mê người ở bên trong.

Dĩ nhiên cái cảnh đẹp mê người kia là Trương Kiệt Thụy tự tưởng tượng ra rồi, không được thấy tận mắt, nhưng cái phần da thịt tinh xảo xinh đẹp lộ ra kia đã đủ làm anh đã mắt rồi, máu âm nhạc nổi lên trong chốc lát, mấy bài hát đậm đắng suýt nữa cất lên thì lại bị người bán vé ra tay dim xuống trước.

”Vị tiền sinh này xin hãy mua vé!”

”Bảo tôi sao? Chắc là không phải nhì? Nhận làm người rồi!”

”¥&*#..., đã từng xem Tây Du Ký cũng không được, mua vé!”

Lúc này Trương Kiệt Thụy mới nghiêm túc ngẩng đầu lên quan sát tình hình, thường này anh vô lại, lừa bịp đã quen rồi, chẳng nhẽ hôm nay lại gặp phải kì phùng địch thủ?

Cô gái này tầm mười lăm mười sáu tuổi, mi thanh mục tú, dáng người cũng khá được, thân hình trở mã ra đầu ra đấy, chỗ nên lời thì lời, chỗ nên lờm thì lờm. Mà đáng sợ nhất chính là ánh mắt có sát khí phóng đến, chắc là đang thất tình rồi!

”Còn suy nghĩ cái gì nữa? Mau đưa tiền đây!”

Cô gái nhỏ gần như là rống lên, đây rõ ràng là một cô gái dã man. Tuy nói da mặt Trương Kiệt Thụy rất dày, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, quả thật anh không chịu được.

”Hừ! Cô bảo ai không đưa tiền cơ? Nhìn tôi giống như người không đưa tiền đi xe chùa sao?”

”Giống!” Một giọng nói từ một góc nào đó truyền đến, ủng hộ cô gái nhỏ.

Trương Kiệt Thụy chán nản ngồi xuống, là nơi để mọi người chỉ trỏ, địch mạnh đánh không lại, xem ra phải đầu hàng rồi. Anh xoay người, nhìn thấy cái mông đầy đặn của vị mỹ nữ nào đó, bỗng nhiên một sáng kiến được lóe lên trong đầu.

”Chị! Chị Đinh Đinh, trả tiền cho em đi!”

Ánh mắt mọi người trên xe đều nhìn về phía cô gái đẹp kia, vị mỹ nữ này tức giận đến nỗi nói không lên lời.

”Ai là Đinh Đinh? Đừng có ăn nói lung tung!”

Nhìn Đinh Đinh, à không, cái vị mỹ nữ không biết tên kia đang giận đến khuôn ngực cũng phập phồng, như đỉnh núi non trùng điệp vậy. Trương Kiệt Thụy tha hồ thưởng thức, trong lòng thầm nghĩ, là 36C hay 36D nhỉ? Đây là cả một vấn đề đấy.

”Cậu nói đi!”

Cô gái xinh đẹp tức điên người, giương ngón trỏ ra chỉ vào trán Trương Kiệt Thụy.

”Em xin lỗi, chị Đinh Đinh, em sai rồi, về nhà sẽ nhận lỗi với chị mà, xin chị đấy, đừng vứt em ở đây!”

Có người đã tin là thật, chàng trai tóc vàng này nói chuyện có vẻ rất thành thật, hơn năm mươi phần trăm là thật rồi. Cô gái kia tức phát khóc, không nói lời nào, túi xách “bộp bộp bộp” trên đầu cậu. Người bán vé cũng chẳng nhàn rồi, nắm đấm “bộp” một cái an tọa trên ngực Trương Kiệt Thụy.

Lực tay của cô nhóc này không nhẹ chút nào, Trương Kiệt Thụy che đầu, chỉ sợ mái tóc bị làm rối tung lên.

”Anh hùng, xin tha mạng! Bỏn công tử sai rồi!... Au! Tuần trước tôi mới gội đầu đấy, đừng làm bẩn!”

Xe buýt bỗng nhiên dừng lại, Trương Kiệt Thụy bị đá xuống xe, anh rất buồn bực, sao lại lộ rồi.

”Chẳng nhẽ là tại đáng vẻ của mình không giống Đinh Đinh tí nào sao?” Trương Kiệt Thụy lẩm bẩm như bị tâm thần.

”Đừng có chửi thảm!!!”

Toàn bộ hành khách trên xe trắm miệng một lời, đồng thanh hét, xe cũng từ từ khởi động rồi đi mất.

~~~~~Đường phân cách, một ngày đã trôi qua~~~~~

Dạo này trời còn chưa sáng mặt trời đã lên rồi...

Ày, chờ tí, hình như câu này có vấn đề.

À, đã kiểm tra lại, no problem!

Mặt trời chiếu đến tận mông Trương Kiệt Thụy rồi mà cậu chàng này vẫn đang ôm cái chăn rách tiếp tục mộng xuân của mình. Trong mơ, cái chăn rách biến thành cô gái xinh đẹp sáng nay, chính là cái cô bị anh gọi là Đinh Đinh đó, quả thật là đủ cay đắng, đủ thú vị! Còn cái cô bé bán vé người thom thom kia, chắc chắn là có một giá trị tiềm ẩn nào đó, vì không biết cô ấy tên là gì nên tạm thời gọi là Loli đi!

Lại đây, để cho anh hôn một cái nào, đừng chạy! Loli! Bên đó nguy hiểm lắm!... Vẫn là Đinh Đinh nhà ta ngoan hơn! Đến đây cười một cái cho gia xem nào, he he...

Nước miếng của Trương Kiệt Thụy đã chảy thành một dòng sông, bộ phận nào đó còn dựng thẳng lên như cột đình nữa!

Bỗng nhiên, cậu chàng bật dậy, đẩy đồng hồ báo thức sang một bên, cái đồng hồ trông có vẻ rất trẻ con kia rơi trên mặt đất, các bộ phận bị tổn thương nghiêm trọng, còn bay cả ốc ra, nhưng vẫn cứ kêu rùm beng cả lên. Bà nội nó, không xử lý máy thì máy không biết mặt mà! Làm hỏng việc của lão tử rồi, có biết hay không hả? Trương Kiệt Thụy bực bội đá nó một cái, cái đồng hồ bay vào tường rồi bắn ngược trở lại, giờ mới ngưng ồn ào.

Trương Kiệt Thụy thở ra một hơi, lực hết các valy, tù đề tìm đồ. Thực ra đồ đạc của anh cũng chẳng có bao nhiêu, dùng hai cái valy rách cũng đựng được hết. Chẳng mất bao lâu, chốc lát là anh đã mò ra được thứ mình muốn tìm rồi, đó là một tờ “Thông báo tuyển dụng”.

Muộn rồi! Không kịp đánh răng nữa, cũng chẳng kịp rửa mặt, nhưng ít nhất là Trương Kiệt Thụy vẫn còn nhớ phải mang theo 2 tệ. Bây giờ người bán vé cũng không dễ chọc như ngày xưa rồi, gặp phải mấy bà di chùa ngoa là bà ấy có thể đánh bạn, đánh từ trong ra ngoài, ví dụ như cô bé Loli hôm qua vậy.

Cái tên “Silicon Valley Thời Không” này, nghe cũng bá đạo phết nhỉ, chắc là bà con xa với cái Silicon Valley gì đó ở California của Mỹ nhỉ, ít nhất là cũng phải có quan hệ máu mủ gì đó chứ! Trên thực tế, khué ốc Thời Không là một tòa nhà văn phòng hiện đại trong thành phố này, tính từ tầng mười lên thì còn hơn hai mươi tầng nữa; tại sao lại đếm từ tầng mười? Vì hôm nay Trương Kiệt Thụy phòng vẫn ở tầng mười.

Trương Kiệt Thụy cảm thấy bộ trang phục hôm nay mình mặc trông rất chuyên nghiệp, tuy là âu phục hơi nhẵn một chút, nhưng dù sao cũng là hàng fake của nhãn hiệu nổi tiếng đấy! Mác của “Armani” còn ai không biết chứ?... Ó, đây là Armani sao? Nếu không phải thì chắc là Versace rồi, dù sao đi chăng

nữ thì cũng vẫn là hàng hiệu. Cà vạt thất lạc rồi, thực ra là người ta thất từ lúc mua Trương Kiệt Thụy vẫn chưa gỡ ra, tại lần trước uống rượu xong không cẩn thận ói ra, giặt xong thì phát hiện ra là nó đã lạc mất, biến thành thế này rồi.

Trong thang máy có mấy nhân viên đang cầm tài liệu, đứng đều ở bốn phía cứ thỉnh thoảng lại chỉ vào Trương Kiệt Thụy đang đứng ở giữa giống như có gì buồn cười lắm. Trương Kiệt Thụy có thể tha thứ cho mấy nữ bạo lực, nhưng không thể tha thứ cho đầu heo khinh bỉ, hai con mắt tròn tròn dữ tợn quét một vòng, làm cho mấy người kia sợ đến nổi cầm miệng.

Thang máy dừng lại ở tầng sáu, đám nhân viên kia cũng đi như chạy trốn, sau đó một cô nàng làm người ta học máu bước vào. Bộ âu phục màu xanh nhạt không che giấu được dáng người đầu đặn, bước đi thôi mà bộ ngực phía trước cũng như sóng lớn mãnh liệt, chiếc thắt lưng làm nổi bật lên cặp mông vênh cao, chiếc váy ngắn lộ ra bắp đùi nõn nà, còn phía trong nữa thì nhìn không rõ nữa rồi...

Cô gái xinh đẹp vừa nở nụ cười, lập tức làm cho Trương Kiệt Thụy bay lên mây, cứ như là rơi vào nơi xung quanh chỉ toàn là sương mù, không phân biệt được phương hướng nữa, trong mắt chỉ có dáng người yêu kiều của cô gái. Cô gái vừa xoay người tìm gì đó, cái mông cong cong cũng theo đó mà lắc lư.

Đây hẳn là thân hình chữ S trong truyền thuyết nhỉ? Thân hình thế này chính là kiểu mà Trương Kiệt Thụy thích nhất, chính mình còn nghe được tiếng nuốt nước bọt ừng ực vang lên rõ ràng, chẳng nhẽ đây là sự quyến rũ trong mơ? Không tự chủ được nữa, Trương Kiệt Thụy tiến lên phía trước.

Cô gái giãy giụa trong ngực anh, ** càng giãy lại càng thêm kích thích vào bộ phận nhạy cảm của Trương Kiệt Thụy, dục hỏa đang thiêu đốt, lý trí biến mất, hình ảnh mấy cô nàng ở trong thang máy trong phim xxx đã từng xem bỗng nhiên hiện lên trong đầu Trương Kiệt Thụy. Nhưng chỗ này không giống với hiện trường quay phim xxx, cô gái này cũng chẳng phải là **, một động tác vô cùng tiêu chuẩn đánh vào điểm chết người kia của con sói lớn.

Trên thực tế, đây chỉ là Trương Kiệt Thụy tưởng tượng ra, không có chuyện gì xảy ra cả. Đến tầng mười, cô gái chỉnh lại trang phục, vuốt vuốt tóc, ưỡn bộ ngực lớn, lắc cặp mông mê người đi ra ngoài. Trương Kiệt Thụy không tiếp xúc thân thể với cô, cũng không dính chương chiều thứ 38 trong thuật phòng sắc lang, nhưng cái chỗ kia hình như hơi đau đau, chỉ có thể kẹp chặt hai chân, hai tay cũng che ở chỗ nào đó, lão đảo bước theo ra ngoài.

"Công ty quảng cáo Tam A?" He he, chính là chỗ này.

"Aiz! Đi ra ngoài, đi ra ngoài!"

Chị gái tiếp tân vừa nhìn thấy bộ dạng bị ôi ôm lấy ** của Trương Kiệt Thụy liền khẳng định chắc chắn đây không phải người tốt, cô kéo ống tay áo anh đuổi ra ngoài cửa. Trương Kiệt Thụy cũng rất buồn bực, sao hai hôm nay toàn gặp phải mấy cô gái bạo lực thế này. Vuốt vuốt chỗ tóc rối ở đằng sau, anh giả vờ cool ngầu nói: "Chị tiên nữ ơi, em đến ứng tuyển mà!"

"Em yêu quái à, bị lạm kích bán Tây Du Ký rồi à! Cậu ứng tuyển cái gì chứ?" Giọng chị tiếp tân có mấy phần giễu cợt, cũng chẳng nghĩ ra cái tên lưu manh tóc vàng này sẽ bày ra trò gì nữa.

Trương Kiệt Thụy tự hào nói: "Thật ra thì em là một họa sĩ, nghe nói quý công ty cần nhân tài thiết kế mặt bằng, thế là em đã vượt ngàn dặm để tới đây."

"Đừng có mà tưởng cậu có kiểu tóc như ổ gà là có thể giả mạo người làm nghệ thuật, mai lượn về chỗ ngàn dặm của cậu đi!"

Trương Kiệt Thụy thấy chiều này không được, lập tức đổi chiều mới. Một cánh tay chống ở trước bàn tiếp tân đỡ lấy thân người đang nghiêng sang một bên, anh cố làm ra vẻ đẹp trai nói: "Cô gái, em có thân hình thật đẹp! Không biết tối nay em có rảnh không?"

Cô tiếp tân che mũi, sợ đến nỗi vừa run rẩy vừa nổi da gà, cánh tay nhỏ chỉ một cái: "Bên kia, nhanh lên! Tôi... sợ... cậu... rồi!"

Trương Kiệt Thụy chẳng hiểu lắm, vốn là anh đã chuẩn bị tinh thần hy sinh sắc đẹp của bản thân rồi, nhưng chẳng hiểu sao cô gái kia lại sợ đến thế. Tạo hình ngày hôm nay của anh thất bại rồi à? Không kim được vò đầu, xong rồi lại vuốt tóc sang hai bên, nhìn vào cửa kính sạch sẽ của công ty một cái, anh cảm thấy hình tượng của mình tạm tạm được cải thiện rồi.

Cửa kính ở đây sạch thật, không để ý là có thể đâm mặt vào luôn ý chứ, đây là ấn tượng đầu tiên của Trương Kiệt Thụy đối với công ty này. Công việc phỏng vấn đã kết thúc, nhưng nhân viên phỏng vấn vẫn tiếp đãi Trương Kiệt Thụy rất tận tình. Điều này làm cho Trương Kiệt Thụy vô cùng cảm động, quả là vẫn có người tốt.

Nhân viên phỏng vấn cảm tác phẩm của Trương Kiệt Thụy lên nhìn một lượt rồi ném qua một bên. Cậu chàng chẳng biết cái này là cái gì, lại còn sợ mình hỏi rồi thì sẽ lộ cái "dốt" ra.

"Anh biết dùng Photoshop không?" Nhân viên phỏng vấn là một người đàn ông trung niên, thân hình mập mạp, gương mặt béo béo cười một cái là híp mắt vào, còn cộng thêm một cặp môi thật dày nữa.

"Nói chính xác là, tinh thông!"

"Vậy anh có thể trình bày một chút không?"

"Hả? Trình bày về cái gì cơ? Cái gì mà Pu Tou Shao Pu cơ? Cái gì vậy?"

Đùa! Cái mũi của người phỏng vấn cũng méo cả đi rồi, thôi thôi thôi thôi làm cho chòm râu trên mũi không ngừng bay bay bay bay.

”Photoshop là một phần mềm, điều này cậu cũng không biết sao? Cái chứng chỉ tiếng Anh cấp bốn của cậu có phải là thật hay không vậy?”

”Of course it's true!” Quả là xem phim AV là không vô ích mà, phát âm mấy từ bình thường nghe cũng chuẩn phết. Một câu nói của anh, đánh tan sự nghi ngờ của tên mập chết bầm kia.

”Anh có bạn gái không?”

”Không có!”

”Đã từng theo đuổi em nào chưa?”

”Rồi, nhưng đuổi không kịp!” (:VVVVV)

”Sau khi có công việc rồi thì anh có định cưa gái không?”

”Cố gắng làm việc trước, tạm thời chưa nghĩ đến vấn đề cá nhân.”

”Xin lỗi, công ty chúng tôi không thể nhận anh.”

”Tại sao?”

”Năng lực quan hệ xã hội của anh còn thiếu, còn thiếu tự tin nữa!”

Im lặng...

Trương Kiệt Thụy vẫn còn muốn giải thích nữa. Lúc này, một cô gái có thân hình hoàn hảo, bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển đi ra, nhất thời thu hút sự chú ý của anh. Nước miếng người nào đó sắp trào ra khỏi miệng rồi.

”Giám đốc, chị đến rồi!” Tên mập chết bầm nịnh hót nói, biểu cảm trên mặt vô cùng vô cùng vô cùng giống thái giám.

”Đình Đình?” Trương Kiệt Thụy ngây người.

Có một câu thành ngữ là “Oan gia ngõ hẹp”, còn có một câu nữa là “Kẻ thù gặp nhau, ánh mắt rực lửa”.

Cô gái ném tập văn kiện lên bàn “Bộp” một cái, tức giận nói: “Là anh?”

”Xin lỗi, Đình Đình. À không, tôi cũng không biết tên em là gì, nhưng dù sao cũng xin lỗi em, tôi đi trước đây!”

Trương Kiệt Thụy cười ngượng, xoay người chạy ra phía cửa. Chỉ nghe thấy một tiếng “Ầm” thật lớn vang lên, cửa kính vẫn không sao, nhưng Trương Kiệt Thụy thì lại nằm bẹp trên đất. Trước khi ngất xỉu anh còn cố nói một câu: “Cửa kính ở đây sạch quá!”

Bạn đang đọc truyện *Tri Thức Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Tôi muốn nhảy lầu

Editor: Rùa Lười

Cửa trắng, tường trắng, khăn trải giường trắng, cửa sổ trắng, áo sơ mi trắng, trên cửa sổ là một chậu hoa bách hợp trắng, ba cái đầu nhỏ chụm lại một chỗ cùng nhìn người đang nằm trên giường.

Lúc Trương Kiệt Thụy tỉnh lại, mở mắt ra thấy xung quanh chỉ toàn là màu trắng, anh đã biết mình đang ở đâu. Một vật gì đó mềm mại cố định ở hai bên đầu, từng giọt từng giọt dịch truyền truyền thẳng vào tĩnh mạch anh. Đây là một phòng đơn, trong phòng cũng không có người, thật yên tĩnh, chỉ có tiếng dịch truyền chảy “tách tách” và còn có tiếng tim đập của anh.

Sao mình lại ở đây nhỉ? Trương Kiệt Thụy nhớ lại, đầu óc vẫn còn mông mị. Bị lừa đá sao? ... Đây là câu chửi người ta đấy, phải văn minh một chút, hình như là bị đùng về phần bị đùng như thế nào, thực sự là anh không nhớ ra. Lật người cầm tờ báo trước mặt lên, ngay trang đầu là “Trị chứng bệnh lây truyền qua đường tình dục”, nói chung cũng là quảng cáo thuốc; ở giữa tờ báo thì ảnh một mỹ nữ, vừa nhìn đã thấy đây là người được “bồi đắp bởi tình cảm” thường xuyên rồi; phía dưới là một quán rượu tuyển người, lương tháng hơn một vạn.

Đây là những người như thế nào chứ? Rác rưởi! Trương Kiệt Thụy nắn, mấy bài báo này chẳng có đạo đức xã hội gì cả, chỉ là để hấp dẫn ánh mắt

độc giả thôi, để kiếm nhiều lợi nhuận nhất ấy mà.

Đại học Sư phạm Hải Nam có mấy bức ảnh chụp cuộc sống, mấy “nàng gái”(*) lớn tiếng kêu gào là “ảnh khiêu dâm” quay lại nhân gian rồi, soi từng cái móng để đào móc. Ảnh không đủ bốc lửa? Không sao, về nhà tìm thêm hai tấm nữa là được.

【Vẫn là hiện tượng đồng âm của chương trước, “Phóng viên” và “Ca ve” đồng âm, đều là “Ji zhe”, ông ấy cố tình dùng từ “Gái” để châm biếm bọn phóng viên đấy!】

Những việc xấu mà họ làm thì đếm không xuể, có thể nói là tội lỗi chồng chất. Ví dụ như cố tình ém đi miệng lưỡi nhân gian, cố tình chen hàng, đâm chọc thêm vào vết thương của người khác, suy đoán lung tung, đổi trắng thay đen, tóm lại là kiểu chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Những người yếu đuối như Trương Kiệt Thụy lại càng căm ghét tác phong bất chính đấy. Bọn họ điên cuồng, họ vô địch rồi, họ đàn áp những giai điệu cao ngạo nhất, hát những bài hát ** nhất, làm những chuyện trẻ con không nên biết, còn giả bộ đoan trang đạo mạo. Mấy mình tinh kia chẳng là cái cọng lông gì cả, họ muốn viết thế nào thì viết nhá, con hổ to lớn cũng chẳng là cái móng gì, họ thích sờ thì sờ nhá!

Nhưng, tất nhiên họ sẽ gặp báo ứng, sờ ** hổ sẽ bị nó quay người lại cắn. Cứ cho là bạn có điên cuồng hơn đi chẳng nữa con hổ cũng không hiểu được cái chứng nhận “ca-ve” của phóng viên, nó cũng không giống như những người đáng thương được cứu ra từ trận động đất, thở cũng không thở ra hơi mà còn phải nói mấy câu cảm động sên súa, chỉ còn kém trò bước lên hai bước nữa, ngó mà cười thôi.

Trương Kiệt Thụy nghĩ thật tà ác, cứ như là cái đám khốn khiếp kia bị báo ứng rồi ấy. Anh nghĩ xong lại thấy hơi buồn ngủ, không phải là anh muốn ngủ, mà vừa nãy hơi đau đầu, chắc là chấn động não rồi. Cuối cùng anh cũng nhớ ra, là anh đâm vào cửa kính của cái công ty Tam A khi gió đó, dội ra viện rồi thì đi ăn vạ, đòi bồi thường tiền thuốc, phí tổn thất tinh thần... sau. Tính ra nhân dân tệ... E hèm, he he!

Trương Kiệt Thụy nằm cười ngây ngô, cứ giống như là sắp có một núi tiền rơi lên người anh vậy. Bỗng nhiên nghĩ lại, cảm thấy hình như làm vậy không tốt lắm, nếu làm thế thì cũng sẽ giống như mấy người không có đức hạnh kia, không được! Trương Kiệt Thụy anh đường đường chính chính là một nam tử hán đại trượng phu, sao có thể làm những chuyện xấu xa không bằng cảm thù như vậy được chứ? Tuyệt đối không thể nào!

Trong lúc anh còn đang mơ màng, cửa phòng bị đẩy ra, một cô gái trẻ mặc đồ công sở bước vào.

“Đình Đình? Đình Đình, là em sao?” Trương Kiệt Thụy nói mê, dọa cho cô gái này sợ lùi về phía sau hai bước.

Trương Kiệt Thụy nằm mơ, nội dung giấc mơ hơi bí ối, không tiện nói ra, dù sao đi chẳng nữa thì cuối cùng cô gái ấy cũng vẫn muốn rời xa anh, anh cố gắng níu kéo nhưng chẳng níu kéo được gì lại. Đang lúc thất vọng, cô gái kia lại xuất hiện trước mặt anh.

“Tôi nói rõ lại một lần nữa, tên tôi không phải Đình Đình! Tên của tôi là Du Man Lệ!”

Lúc này Trương Kiệt Thụy mới tỉnh lại hẳn, dựng lại gối rồi nghiêng đầu sang một bên, ánh mắt anh vẫn còn ngơ ngơ, chắc là đâm vào cửa rồi thành ngu luôn rồi.

“Hôm nay tôi đến thăm anh một chút, dù sao anh cũng xảy ra chuyện ở công ty chúng tôi, còn cá nhân tôi thì chẳng có hảo cảm gì với anh cả!”

Du Man Lệ vừa nói vừa đặt gối trái cây trong tay xuống, dáng người hấp dẫn của cô lúc nghiêng người lại gọi nhiều liên tưởng cho Trương Kiệt Thụy rồi. Bộ đồ công sở này quá quyến rũ, nghĩ đến mấy bộ đồ kêu gọi trên mạng, Trương Kiệt Thụy còn đang so sánh thân hình Du Man Lệ với Asakawa Ran, có khi còn giống Madoka Ozawa hơn ấy nhỉ?

Bực mình, sao anh lại toàn so sánh cô ấy với người Nhật Bản nhỉ, đúng là chẳng tôn trọng Du Man Lệ quốc sắc thiên hương tí nào. Đợi Du Man Lệ xoay người lại, Trương Kiệt Thụy bất giác ngâm một câu thơ: “Đại mi khai kiều hoành viễn tự, lục tán thuần nùng nhiễm xuân yên.”(*)

【Đây là một câu thơ trong bài “Ngọc Hồ Điệp” của tác giả Liễu Vĩnh. Câu thơ này có nghĩa là: “Ngọn núi xanh ngang ngang nơi xa mềm mại như đôi mây thanh tú của người con gái, sương mù mùa xuân đẹp tựa làn tóc mai nàng mỹ nhân.”】

Đôi mắt Du Man Lệ bỗng sáng lên ý cười, cô hỏi: “Anh thích thơ ca?”

“Nói chính xác một chút, là rất thích”

Trương Kiệt Thụy vẫn là kiểu thèm đờn như trước, thấy Du Man Lệ phấn khởi, thôi thì chiều cô vậy, cô thích gì thì anh thích cái đó.

“Vậy anh thích nhà thơ nào nhất?”

“Lý Dục, Lý Thanh Chiêu.”

Trương Kiệt Thụy buột miệng nói ra, không phải là anh hiểu biết gì rõ lắm, chủ yếu là anh đã từng nghe qua tên hai người này. Hình như còn có ông nào tên là Đông Pha nữa, có liên quan gì đó đến chân giò gì đấy, nhưng tạm thời anh vẫn không nhớ ra ông ấy họ gì. Anh nhớ kỹ lời cô giáo mầm non dạy, không biết thì không nên nói lung tung, nên Trương Kiệt Thụy chỉ nói tên hai người này.

“Tốt quá!” Du Man Lệ hơi kích động, trong cuộc sống bận rộn ngày nay hiếm có ai thích ngâm thơ, anh cũng được coi là một người tri kỷ. Giọng của cô nhất thời cao hơn, mặt cũng đỏ cả lên, cô hỏi: “Thế trong các tác phẩm của họ anh thích tác phẩm nào nhất?”

Câu hỏi này, Trương Kiệt Thụy phải suy nghĩ một chút, dạo này anh có đọc cái gì ấy nhỉ, lần trước lúc đi WC anh có đọc một bài thơ mà, à đúng rồi, là “Tây Giang Nguyệt”.

Tiêm yêu vuu thán,

Vũ mị phục sàng bạn.

Bất bảo mạn lệ phi hảo hán,

Thân thủ phủ mặc lưỡng vạn.

~

Mạn lệ hung như tuyết phong,

Phong thái mạn quyền nghênh phong.

Kim nhật kiệt thủy hựu đỉnh,

Hà thi tiến nhĩ tâm trung?

【Dịch nghĩa: (Khụ khụ, thơ nam chính đọc, nội dung thật là... E hèm!)

Cái eo nhỏ xinh xắn,

Nằm đợi sẵn bên giường.

Không ôm Man Lệ không phải là hảo hán,

Đưa tay ra sờ một cái là mất hai vạn.

~

Ngực Man Lệ như ngon núi tuyết,

Đứng sừng sững trong gió

Kiệt Thụy của ngày hôm nay rất giỏi,

Bao giờ mới tiến được vào trái tim em?】

Một bài thơ méo mó vắn vẹo, hình như là thánh nào đó trên mạng chế, chẳng ăn khớp gì với thơ của Lý Dục hay Lý Thanh Chiếu gì cả, làm thế nào giờ, trí nhớ của anh bình thường rất tốt mà, sao giờ lại không nhớ ra nhỉ?

...

“Xuân hoa thu nguyệt hà thi liễu, vãng sự tri đa thiếu; tiểu lâu tạc dạ hựu đông phong...”(*)

【Trích từ bài “Ngu mỹ nhân” của Lý Dục

Dịch nghĩa:

Những cảnh đẹp hoa xuân, trăng thu bao giờ mới hết?

Dĩ vãng đã qua bao nhiêu chuyện.

Ngoài gác nhỏ đêm qua gió đông lại thổi,...

(Nam chính ngâm thơ kiểu quần què, còn cái câu cuối hay nhất, là điểm nhấn để người ta hiểu nội dung và tình cảm của tác giả thì lại không nhớ, khụ khụ!)】

“Đúng rồi, tôi cũng thích bài này, Lý Hậu Chủ (Lý Dục) đã hoàn toàn lạnh lòng đối với những chuyện đã qua còn lưu lại trên giấy. Nếu nói đến ngôn từ hoa mỹ, nói đến quan niệm nghệ thuật, nói chung là những thế hệ trước và cả sau này, không ai có thể bì được với ông cả!”

Nói đến đề tài mình thích, Du Man Lệ hoàn toàn quên hết những mâu thuẫn trước đây của mình với Trương Kiệt Thụy, thậm chí còn ngược lại, cô giống như người chị lớn đang giảng thơ cho em trai. Mà Trương Kiệt Thụy lại nghe rất nghiêm túc, cô giáo dạy mầm non của anh từng dạy, tại sao con người có hai cái tai mà chỉ có một cái miệng? Đương nhiên để cho người ta nói ít nghe nhiều rồi.

Sau khi cuộc nói chuyện vui vẻ kết thúc, Du Man Lệ miệng đắng lưỡi khó đi về. Tuy là chàng trai nằm ở kia không đáng ghét như lúc đầu nữa, nhưng cậu ta còn kém nhiều so với yêu cầu tuyển dụng của công ty cô, huống hồ bằng tốt nghiệp, chứng chỉ tiếng Anh cấp bốn và một loạt giấy chứng nhận của cậu ta còn bị phát hiện là giả cả, trừ họ tên và giới tính, tất cả đều là giả. Hôm nay cô chỉ tới thăm cậu ta một chút, chuyện xảy ra ở bộ phận Nhân sự của cô, không tới thăm cũng không được.

“Nghe người tài nói một buổi, hơn mười năm đọc sách!” Mấy thứ mà Du Man Lệ nói, thực sự là Trương Kiệt Thụy sống hơn hai mươi năm rồi cũng chưa đọc nhiều sách đến thế, thơ ca đúng là một thứ thần kỳ mà, học thuộc một vài bài là có thể giả dạng thanh niên có học thức đi lừa tình mấy cô gái nhỏ rồi, lại còn có thể tăng thêm trình độ văn học nữa. Nhưng dù sao thơ ca gì cũng chỉ là hư ảo thôi, đối với Trương Kiệt Thụy mà nói, làm thế nào để trả hết tiền thuốc thang mấy ngàn này, đó mới là cả một vấn đề, mà còn là một vấn đề nghiêm trọng nữa. Nghe nói bây giờ khi nằm viện, bị cảm thôi mà cũng tốn đến mấy ngàn, mình còn bị chấn động não cơ, tiền chắc chắn là tốn không ít rồi.

“Y tá, bao giờ thì tôi có thể xuất viện?” Lúc Trương Kiệt Thụy nói chuyện luôn thích đảo mắt mấy vòng nhìn xung quanh, nhìn cô y tá này, nhìn từ trên xuống dưới, hẳn là anh lại đang nghĩ đến mấy cái dờ người gì rồi.

“Cũng không có gì nghiêm trọng, ở lại quan sát thêm hai ngày nữa là anh có thể xuất viện.” Cô y tá nhỏ trả lời rất dứt khoát, cũng làm cho Trương Kiệt Thụy yên tâm, may mà không lưu lại đi chứng gì, không thì sau này anh tìm vợ kiểu gì chứ!

“VẬY... VẬY CÔ NÓI, TÔI PHẢI TRẢ TẦM BAO NHIÊU TIỀN?”

“Cũng không nhiều lắm, khoảng hơn năm nghìn!”

“Nhân dân tệ???”

“Đương nhiên! Không phải là đô la!” Y tá nói xong liền đi ra ngoài, còn nhỏ giọng mắng, đồ thần kinh.

Năm nghìn tệ? Năm nghìn tệ là cái gì? Trương Kiệt Thụy phải đi làm diễn viên quần chúng 100 lần, hoặc là vẽ 1000 bức tranh, nhưng với điều kiện tiên quyết là vẽ tranh phải có người mua.

Cái này không được đâu, Trương Kiệt Thụy nhìn ra ngoài cửa, ở đây có không ít bác sĩ, y tá để ý, muốn trốn ra ngoài chắc cũng chẳng dễ hơn vượt ngục là bao. Anh đóng kỹ cửa phòng, mở cửa sổ ra, F*CK! Lại còn có lưới chống trộm nữa, phải làm sao bây giờ?

Mở một cánh cửa khác, may mà còn có khe hở có thể đi xuống được. Trương Kiệt Thụy thử nhìn xuống bên dưới, cao quá, đây chắc là khoảng tầng năm tầng sáu, có chút không dám, dù sao thì khinh công của anh cũng chẳng tốt lắm.

Đúng vào lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Du Man Lệ bước vào phòng.

“Cứu người! Đừng nhảy xuống!”

__ Hết chương 2 __

Bạn đang đọc truyện *Trí Thức Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Họa phúc khôn lường

Editor: Rùa Lười

Con người, nếu đã may mắn thì thăng quan tiến chức nhanh như cưỡi ngựa, tương lai mở rộng; mỗi ngày ngủ cho đến lúc tự tỉnh, tiền kiếm được nhiều đến nỗi đếm rút gân tay, nhà thích căn nào thì ở căn đấy, xe thích cái nào thì đi cái đấy, mấy em gái bên cạnh mỗi ngày một em, hơn nữa toàn là con gái nhà lành nữa.

Không có việc gì thì nghĩ đến một cuộc sống như vậy, nằm ở trong căn phòng rộng ít nhất 250 mét vuông, việc nhà có người giúp việc làm, bước ra khỏi cửa thì có tài xế đưa đón, đánh nhau thì có vệ sĩ, lên giường thì có một em gái ngọt ngào đợi sẵn, nhảy lầu cũng sẽ rơi vào hồ bơi, tầng tầng bột nước bay lên, những con sóng trong suốt gọn lén tẩn, trên bờ còn có đủ kiểu người đẹp, những thiếu nữ xinh đẹp đủ loại màu da... Đây, nước miếng!

Cảnh tượng phía trên, đồng chí Trương Kiệt Thụy đã từng ảo tưởng vô số lần, lần nào nước miếng cũng chảy thành dòng sông. Đừng tưởng rằng đây chỉ là tưởng tượng, thực ra đây là lý tưởng cuộc sống của anh, trừ việc không tài nào thực hiện được ra thì nó cũng chẳng có vấn đề gì cả. Nhưng bây giờ tình trạng của anh là: cuộc sống nghèo túng, nhà chỉ có mỗi bốn bức tường, ngay cả tiền nằm viện cũng không trả nổi. Ngắm lại cũng chẳng có biện pháp nào khác, chỉ có thể lấy thân mạo hiểm, nhân cơ hội bỏ trốn thôi.

Du Man Lệ quay lại lấy túi, không ngờ được lại thấy một cảnh như thế này, Trương Kiệt Thụy còn quần băng trên đầu, một chân đã vắt qua cửa sổ, một

chân còn lại đang dò dẫm trên thành cửa. Một tiếng kêu sợ hãi vang lên, âm lượng ít nhất 100 dB, vô cùng có tính uy hiếp và sức công phá, làm cho bàn tay ban này còn do dự của Trương Kiệt Thụy run lên, giật mình ngã xuống.

May mà đầu Trương Kiệt Thụy lại đụng vào lưới chống trượt, may là cái khe hở kia không đủ lớn, anh chỉ bị cắm đầu ở đó. Nhìn những người đi qua đi lại ở phía dưới, Trương Kiệt Thụy khóc ròng, nói: “Má ơi! ... Đau!”

Sau khi nghe thấy tiếng kêu cứu, nhân viên y tế cũng chạy đến, dùng lòng thương bao la rộng lớn và tinh thần gan dạ của mình để lờ Trương Kiệt Thụy lên. Chàng trai này còn trẻ mà, haiz... Chết cũng không cần gấp như vậy chứ, nếu người nhà đòi phí bồi thường thì làm sao? Phần tiền bị bộ phận hành chính khấu trừ tính cho ai chứ? Y tá vừa nãy tiêm cho Trương Kiệt Thụy bỗng nhiên ngộ ra, nhỏ giọng nói với người đang đội mũ y tế ở bên cạnh: “Tên nhóc tóc vàng này muốn trốn viện quýt viện phí đấy, phải nhanh chóng sửa lại lưới chống trượt và cử thêm người đến theo dõi anh ta đi.”

“Mẹ ơi!!!”

Trương Kiệt Thụy gào khóc, đúng là lòng người thay đổi mà, anh bị thương thành cái gì rồi, thế mà những người này cũng chỉ chú ý đến túi tiền của họ, mà lại nói thêm túi anh cũng chẳng có tiền nữa.

“Bác sĩ, cậu ta thế nào rồi?” Du Man Lệ đã làm người tốt thì tốt cho đến cùng, nhiệt tình hỏi bác sĩ.

“À, mới đầu là cậu ta bị chấn động não nhẹ, giờ lại bị đụng thêm nữa, chấn động não đã lên đến cấp trung, xem ra là phải nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa!”

Nghe thấy lời của bác sĩ, haiz, đầu óc của Trương Kiệt Thụy ơi! Anh đập đầu vào gối n lần, sao lại xui xẻo vậy chứ?

“Bác sĩ, bệnh của tôi sau này có để lại di chứng gì không? Có ảnh hưởng gì đến trí thông minh không?”

Nhìn dòng nước miếng chảy ra từ khóe miệng của Trương Kiệt Thụy, còn có cái gương mặt ngu ngốc kia nữa, bác sĩ lắc đầu nói: “Nếu chỉ vậy thôi, chắc là sẽ không có ảnh hưởng gì lớn nữa đâu.”

Mấy người xem náo nhiệt đều đi hết rồi, bác sĩ vừa nãy vừa đi vừa nói với một bác sĩ thực tập, cậu xem cậu ta đã ngốc như thế rồi, hết cỡ chắc cũng chỉ như vậy thôi, còn có thể ảnh hưởng đến cái gì nữa chứ? Bây giờ nhiều loại bệnh, sau này phải học nhiều một chút.

Mọi người ai ra khỏi cửa cũng đều quay đầu lại dặn Du Man Lệ, nhất định phải trông coi em trai mình cho tốt, cái về mặt ân cần đó, cứ như là Du Man Lệ sắp trừ tiền lương của họ ấy. Bên trong phòng giờ chỉ còn Trương Kiệt Thụy và Du Man Lệ, một đang gào thét trong đau khổ, một đang khẽ thờ dài.

“Kiệt Thụy, sao cậu lại nghĩ không thông như vậy?”

“Haiz... Cha mẹ tôi đã không còn từ khi tôi còn bé rồi, trưởng thành rồi cũng không có công việc, hơn hai mươi tuổi rồi mà cũng không có bạn gái, giờ là cùng đường bí lối rồi. Cô bảo, tôi làm gì hổng đó, ăn gì hết đó, sống tiếp có ý nghĩa gì nữa?”

Mới đầu Trương Kiệt Thụy cũng chẳng định nhảy lầu, nhưng mấy câu này anh nói xong chính mình cũng suyt nữa thì tin rồi. Vừa nãy anh nhảy lầu không thành, sau đó thì dựa theo chuyện nhảy lầu mà bịa ra một lí do là quá đơn giản!

“Cậu không có người thân sao? Thế Đình Đình là ai?”

“Đình Đình là người con gái đầu tiên mà tôi yêu, đã bỏ tôi đi theo một gã nhà giàu rồi. A... Đình Đình của tôi, mùa xuân thì cùng tôi đi chơi tiết Thanh minh, mùa hè thì cùng tôi đi biển, mùa thu thì sánh bước với tôi trên những chiếc lá rụng màu vàng, mùa đông thì cùng tôi đắp người tuyết. Buổi sáng cô ấy làm bữa sáng cho tôi, buổi trưa cô ấy nấu bữa trưa cho tôi, buổi tối cô ấy làm bữa tối cho tôi, đêm khuya cô ấy nấu đồ ăn khuya cho tôi...” Cái quần què gì đây, suốt ngày nấu cơm... Trương Kiệt Thụy thức thoi im miêng.

“Đúng vậy, thật ra cuộc sống rất tốt đẹp, mở cửa sổ nhìn hồn của cậu ra, ánh mặt trời ở bên ngoài sẽ soi vào, tại sao không thử thay đổi một góc độ khác để nhìn cuộc sống chứ?”

“Chị Man Lệ nói đúng lắm, nhưng mà, tôi không có tiền trả viện phí. Ban đầu chấn động não nhẹ đã mấy hơn năm nghìn tệ rồi, bây giờ bị nặng hơn lên đến mức độ trung bình rồi, không phải viện phí sẽ tăng lên đến một vạn sao? Có khi chữa bệnh xong là phải nai lưng ra làm việc để trả bệnh viện ấy, vận chuyển xác chết, thật đáng sợ!”

“Được rồi! Là một người con trai, cậu khóc lóc cái gì chứ?... Đợi cậu khỏi rồi thì đến công ty làm việc đi!”

“Thật à?” Gương mặt con nít của Trương Kiệt Thụy, vừa nghe tìm được việc thì liền lộ vẻ vui vẻ, trong lòng cũng vui mừng không ngừng. Phải biết rằng đây là công việc đầu tiên anh tìm được nhá, đầu hình như cũng không đau như vừa nãy nữa rồi, cả người tràn đầy sức lực, lưng không đau chân không mỏi.

“Thật.” Du Man Lệ đầy ý cười trả lời. Cô là người quản lý bộ phận nhân sự, nhận một người vào làm việc hoàn toàn không có vấn đề.

“Vậy tiền viện phí của tôi làm thế nào bây giờ?”

“Công ty sẽ ứng cho cậu trước, sau này trừ dần vào tiền lương.”

“Tiền lương khoảng bao nhiêu?”

“Cụ thể thì phải hỏi bộ phận Tài vụ, lương thử việc chắc khoảng hơn một nghìn tệ!”

Ngất! Đụng cửa một cái, ăn cám nửa năm.

“Chị Man Lệ, tôi thấy chị tốt như chị ruột của tôi vậy.”

“Đừng nói thế, cậu có chị ruột không?”

“Ngày xưa không có, còn giờ thì có rồi, cảm ơn chị!”

Lúc Du Man Lệ đi về, cô an ủi Trương Kiệt Thụy một lần nữa, dưỡng bệnh cho tốt, nhất định không được làm chuyện gì điên rồ. Sao Trương Kiệt Thụy có thể làm chuyện gì điên rồ được chứ? Bây giờ anh vui vẻ còn không kịp ấy chứ, trong họa có phúc! Anh có công việc rồi, cũng không biết là công nhân bình thường hay lột xác thành tầng lớp trí thức nữa, quạ quạ!

Thời gian cứ như ông cụ già đẩy xe cút kít, kệt kệt kệt kệt là trôi qua rồi, nằm viện hơn mười ngày, Trương Kiệt Thụy sống rất vui vẻ. Con người khi đã có điều để chờ đợi thì tâm trạng cũng sẽ tốt lên, đôi thì xuống căn tin ăn chút gì đó, buồn ngủ thì ngủ không quản ngày đêm, chán thì đi ngắm cô y tá xinh đẹp. Du Man Lệ cũng đến thăm mấy lần, mang đến không ít đồ ăn ngon, cuối cùng còn làm thủ tục xuất viện cho Trương Kiệt Thụy nữa.

Hình tượng của Du Man Lệ trong mắt Trương Kiệt Thụy có sự thay đổi lớn, dù vẫn cảm thấy cô rất rất rất đẹp, nhưng anh không còn có ý không tôn trọng sự xinh đẹp này nữa, nhiều lúc cô cứ như chị cả nhà mình, có lúc còn cảm giác cô thân thiết với mình như chị ruột vậy. Trương Kiệt Thụy lớn chừng này rồi, cuối cùng cũng có người quan tâm anh, cảm giác đó, vừa ngọt ngào lại vừa chua xót.

“Kiệt Thụy này! Ngày mai bắt đầu đi làm rồi, cậu nhuộm lại tóc thành màu đen đi, nghe chưa?”

Cách nói chuyện của Du Man Lệ càng ngày càng giống như người chị hai, ánh mắt nhìn con ma cà bông này cũng dịu dàng đi nhiều, tuy là vẫn có lúc tức giận nhưng mà thời gian không tức nhiều hơn trước một tí rồi.

Sắp được ra viện rồi, Trương Kiệt Thụy đang thu dọn đồ đạc, nghe thấy Du Man Lệ nói thì đành đáp ứng. Mới đầu anh nhuộm màu tóc này cũng tốn không ít tiền tiết kiệm, cảm giác mình sẽ rất ngầu, mấy đại ca còn đồ trong phim trông cũng như thế.

Ngồi ở trên xe của Du Man Lệ, Trương Kiệt Thụy hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, người có tiền thật tốt mà. Đừng nói là lái xe, ngồi ở bên cạnh cũng rất tuyệt, hạ cửa kính xuống là cảm nhận được có gió thổi qua mặt, liếc mắt qua cửa kính nhìn phong cảnh hai bên đường, đừng nói là ngầu thế nào!

“Chị, chị có nhiều tiền như thế, sao còn phải chen chúc trên xe buýt?”

“Đừng có mà nói chuyện xe buýt với tôi, nhớ lại chuyện lần trước là tôi lại muốn đánh chết cậu!”

“Được rồi, không nói thì không nói vậy!”

“Đây là xe của bố tôi, hôm nay đón cậu xuất viện nên tôi mới lái xe, bình thường tôi toàn đi xe buýt thôi.”

“Ồ, lúc chen chúc trên xe buýt nhớ phải cẩn thận.”

“Hả? Cái gì?”

“Không có gì!” Trương Kiệt Thụy nhớ đến những truyền thuyết kia, cái gì mà lang sói trên xe buýt, bàn tay móng giò vô địch các loại, người con gái xinh đẹp như Du Man Lệ, đương nhiên là không an toàn. Đây còn là nhẹ, nghe nói có người chen chúc trên xe buýt còn mất ví tiền, có người sảy thai vì chen lấn, còn có người mang thai vì đi xe buýt, đúng là thế giới rộng lớn không gì là không có!

Dường như Du Man Lệ nhìn thấy suy nghĩ đen tối của Trương Kiệt Thụy, đôi mắt hạnh phúc nhiên tròn tròn, cô quay đầu sang nhìn anh. Đồng chí Trương Kiệt Thụy đang ngồi trên ghế phụ lái sợ hết hồn, nhìn ra bên ngoài né tránh thao bản năng, một tiếng “Bốp” vang lên, đầu anh đụng lên cửa xe.

__ Hết chương 3 __

Bạn đang đọc truyện *Tri Thức Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Loli báo thù

Các bạn thân mến, các bạn có chán ghét công việc của mình không? Có phải bạn cảm thấy khuôn mặt của ông chủ thật đáng ghét, đồng nghiệp ai ai cũng nham hiểm? Có phải bạn cảm thấy tiền lương quá ít, lại còn hay bị chậm lương? Có phải bạn cảm thấy áp lực cá nhân ngày càng lớn? Cảm thấy

thăng chức càng ngày càng khó? Nếu như vậy, chúc mừng bạn, bạn đã chọn cho bạn Trương Kiệt Thụy đáng yêu của chúng ta cười rồi, sự đau khổ của bạn chính là niềm vui lớn nhất của anh, á há há há há!!!

Hôm nay là ngày đầu tiên Trương Kiệt Thụy đi làm, vẫn ngồi trên chuyến xe buýt số hai, người bán phiếu còn là em gái Loli, phân vụn mà!

[Lão ấy lại dùng từ đồng âm đấy, “Phân vụn” với “Duyên phận” đều đọc là “Yuan fen”, khụ khụ!]

Khác với lần trước, lần này Trương Kiệt Thụy sẽ mua vé, từ nay về sau anh phải chuẩn bị làm một con người chính trực, một con người cao thượng, một con người thuần khiết, một con người có đức, một con người thoát ly khỏi những ước muốn thấp kém của con người, một công dân có ích.

Áo Armani fake có mấy nếp nhăn, Trương Kiệt Thụy không ngừng dùng tay vuốt vuốt. Hôm nay anh đã cắt một quả đầu ngẫu nhiên như Phát Ca năm đó, màu tóc cũng lấy màu đen làm chủ đạo, giày da lau hai lần, sáng bóng luôn, buổi sáng anh chải đầu là soi vào nó đây chứ gương trong nhà mới bị vỡ rồi.

“Cô ơi, đến Khuê Cốc Thời Không thì kêu tôi một tiếng nhé, tôi không biết đường.”

Loli liếc anh một cái, phải nghe giọng mới nhận ra được đây là con ma cà bông trốn vé mấy hôm trước. Đúng là người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân, hôm nay cậu ta ngồi đây, nên chuyện rồi.

Trương Kiệt Thụy thoải mái mà nhắm mắt lại dưỡng thần, chuẩn bị tinh thần để lát nữa phát huy. Hôm nay anh phải xuất hiện trước mặt đồng nghiệp với trạng thái tốt nhất, để cho họ biết rằng Trương Kiệt Thụy anh không phải là bình hoa di động.

Xe bon bon trên đường, người bay bay trong mộng, tâm trí không biết bay đến phương nào rồi...

“Áy! Đây là đâu?”

“Bến xe, mau xuống xe, nếu không thì phải mua vé bổ sung!”

Loli đắc ý nói, thầm vui trong lòng, sung sướng khi người hấp họa-ing~!

“Làm gì vậy? Không phải tôi nhờ cô lúc nào đến Khuê Cốc Thời Không thì kêu tôi một tiếng sao?”

“Anh có bảo sao? Hình như là không mà?” Loli giơ hai tay lên tỏ vẻ vô tội, khóe miệng không nhìn được mà cười trộm.

“Được! Lolita, cô chờ đấy!”

“Lolita?... Anh bảo ai cơ?”

Loli ưỡn ngực, lắc cái mông nhỏ, bay lên một đoạn rồi tập kích vào chỗ ngã ba nào đó, cũng may là Trương Kiệt Thụy võ nghệ cao siêu, nhẹ nhàng uyển chuyển nhảy ra phía sau thoát được một chưởng. Lolita vẫn không muốn bỏ qua, vé xe trong tay và những đồ vật khác cứ vèo vèo bay qua, làm cho Trương Kiệt Thụy sợ đến nỗi vội vận khinh công bay xuống xe. Người đàn ông tốt không chấp với đàn bà con gái, thói đời bạc bẽo mà, đứa trẻ bé như thế mà cũng hiểu “Lol” nghĩa là gi, bi ai! Bi ai mà!

Đến trễ là điều không thể tránh được rồi, vậy thì phải thẳng thắn đối mặt thôi, đây là điều mà cô giáo lớp vỡ lòng dạy Trương Kiệt Thụy.

“Aiz, aiz... Làm gì đấy? Nói cậu đó!”

“Chị, sao lại là chị?”

Trương Kiệt Thụy lại bị ngăn lại trước bàn tiếp tân một lần nữa, vẫn là chị tiếp tân mặt thoa phấn trắng xóa như quý, miệng rộng mắt to tóc dài, nhìn kĩ thì thấy cũng tạm.

“Áy? Cậu là ai?”

“Chị quên rồi? Tôi là người đến phỏng vấn mấy hôm trước đấy.”

“À, nhớ ra rồi, là cái người tóc vàng như rom trong ổ gà, xong đụng vào cửa kính rồi ngắt đi chứ gì.”

Chị tiếp tân vừa nói vừa cười to, cười ngả cười nghiêng, hoa chi chiêu triển, long trời nở đất. Trương Kiệt Thụy hơi lúng túng, xem ra anh lên sân khấu không được perfect cho lắm, anh cười ngượng ngùng rồi đi vào trong.

“Đứng lại!”

“Bà cô của tôi ơi, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, đừng ghi tên tôi đến muộn, được không?” Về mặt Trương Kiệt Thụy như đưa đám, nếu không phải bị cô nàng Loli chơi cho một vố thì anh đã đến từ sớm rồi.

“Không phải... Anh đẹp trai này, tối nay có thời gian không?”

Chị tiếp tân không ngừng mở to mắt phóng điện, Trương Kiệt Thụy nổi da gà, xấu không phải là lỗi của chị, nhưng đi dọa người ta là cái sai của chị rồi.

Trương Kiệt Thụy vội vàng đi vào bên trong, thuận miệng đồng ý một tiếng, đây cũng là một bộ phận quan trọng của công ty, không thể đắc tội được.

“Tôi nay sáu giờ, ở Hoa Hương Dương, không gặp không về, nhớ, tên tôi là Tô Thanh Thanh.”

Trương Kiệt Thụy chạy như bay, vừa bắt đầu đi làm đã gặp phải người mê trai rồi, xuất sư bất lợi huhu. Nhưng mặt khác chuyện này cũng phản ánh được một vấn đề, tạo hình của anh hôm nay không tồi nhá, không ngờ rằng anh mới thay đổi một chút thôi mà cả người đã trông có vẻ tràn đầy năng lượng, ít nhất là cũng có lực sát thương nhất định với mắt thiếu nữ trẻ người non dạ, he he he...

Quay lại bộ nhân sự quen thuộc, vẫn là cái tên mập chết bầm đó, Kiệt Thụy cẩn thận bước đến, mang theo một nụ cười nịnh hót nói: “Xin chào, tôi là Trương Kiệt Thụy.”

“Quay lại rồi?”

“Vâng!”

“Biết photoshop không?”

“Fu tou shao pu (Che đầu đốt cửa hàng) là cái gì???”

“Xem ra cậu không thể làm việc ở bộ phận Thiết kế rồi, có biết tính toán không?”

“Trong phạm vi một trăm thì no problem ”

“Thế lớn hơn một trăm?”

“Còn phải xem lớn hơn bao nhiêu.”

“Xem ra bộ phận Tài vụ cũng không được, thế cậu có bạn gái không?”

Ấy, vấn đề này lần trước hỏi rồi mà, lần trước bảo là không, kết quả là bị tên mập chết bầm này từ chối, lần này phải đổi trắng thay đen một tí mới được.

“Có!”

“Có xinh không?”

“Xinh.”

“Có muốn thay bạn gái không?”

“Không, tôi là người chung tình.”

“Xem ra bộ phận sáng tác cũng không thích hợp với cậu, cậu không có tinh thần khai phá và chí tiến thủ.”

“Thay, tôi thay, được chưa?”

“Muốn bạn gái mới sẽ như thế nào?”

“Tôi chỉ muốn tìm một người yêu tôi hơn, biết quan tâm chăm sóc tôi hơn, hai người chúng tôi dắt tay nhau cùng trải qua những năm tháng của cuộc đời, đầu bạc răng long.”

“Xin lỗi, xem ra bộ phận Thị trường cũng không phù hợp với cậu, cậu thiếu tính nhạy bén, sức phán đoán và năng lực thăm dò thị trường.”

“Vậy tôi làm việc ở đâu? Văn phòng Tổng giám đốc có thiếu người không?”

“Bên văn phòng Tổng giám đốc thì cần nữ thôi, hay cậu cứ làm chân chạy việc trước đi!”

Trương Kiệt Thụy muốn cắn người, lòng vòng nửa người, cuối cùng lại sắp xếp cho cậu một công việc như vậy, còn tưởng là nhân viên áo somi trắng cool ngẫu cơ, hóa ra lại phải làm lao động chân tay.

“Kiệt Thụy?”

“Chị, cuối cùng chị cũng đến rồi.” Trương Kiệt Thụy cứ như nhìn thấy cứu tinh, hưng phấn chà chà tay. Du Man Lệ bước từ ngoài vào, mỉm cười bảo anh ngồi xuống.

“Quản lý, tôi định phân cho ngài Trương Kiệt Thụy sang làm việc ở phận sáng tác, cô thấy thế nào?”

Có lẽ là do câu “Chị” kia Trương Kiệt Thụy gọi quá thân thiết mà tên mập chết bầm kia lập tức đổi sắc mặt, không ngừng vẩy đuôi trước mặt Du Man Lệ.

“Nếu lão Vương đã sắp xếp rồi thì cứ như vậy đi! Đúng rồi, nếu sang bộ phận sáng tác thì vào tổ của em họ tôi đi!”

“Được, được, được...” Tên mập chết bầm kia vẩy đuôi y như chú cún mập, đầu gật gật như gà mổ thóc, tiễn Du Man Lệ đi rồi tự mình dẫn Trương Kiệt Thụy sang bộ phận sáng tác.

Trong phòng có khoảng mười cái bàn làm việc, tất cả đều dùng kính thủy tinh tuyệt đẹp để ngăn cách, trên tường ở phía sau có viết hai hàng chữ: “** Thành tựu, lí tưởng, nỗ lực thấp sáng hy vọng.” Một chàng trai trẻ anh ráo anh tuấn mà hơi gầy ngồi trước máy tính làm việc, anh ta mặc một chiếc áo len cổ chữ V màu đen, áo khác thời thượng có hai chữ “SB” ở phía sau lưng. Vẻ mặt cool ngầu lạnh lùng đó làm Trương Kiệt Thụy không ngừng than thở, anh cũng muốn như vậy lắm, chỉ có khí chất là kém một tẹo tẹo thôi.

“Hey, tôi giới thiệu một chút, đây là đồng nghiệp mới của các bạn, đồng chí Trương Kiệt Thụy, mọi người hoan nghênh một chút nào!”

“Xin chào, anh hùng!” Người mặc áo len cổ chữ V nọ là người đầu tiên giơ tay phải về phía Kiệt Thụy, Kiệt Thụy cũng phải giơ cả hai tay ra để bắt.

“Xin lỗi, tôi tên là Kiệt Thụy, không phải là anh hùng.”

“Tôi là Anh Hùng!”

“Anh là anh hùng?”

“Đúng vậy!”

“Anh làm thế nào để trở thành anh hùng vậy?”

Một tên nhóc gầy yếu nhảy chân sáo đến, màu tóc giống hệt màu tóc cũ của Trương Kiệt Thụy, màu vàng như shit.

“Tôi nói này đồng chí Kiệt Thụy! Đây là Lão Đại của chúng ta, tên của anh ấy là Anh Hùng!”

“Oh...”

__ Hết chương 4 __

Bạn đang đọc truyện *Tri Thức Lưu Manh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tom and Jerry

Editor: Rùa Lười

Bạn bè là để lợi dụng, anh em là để phụ bạc, mỹ nữ là để ngắm, dưỡng nhan, còn lão đại... Lão đại là để nịnh hót.

Khi Trương Kiệt Thụy nhìn thấy Anh Hùng, cũng chính là lão đại trong tương lai của mình, máy từ chuyên dùng để nịnh hót cứ tuôn ra cuồn cuộn như nước, dòng chảy ấy menh mông mà dữ dội, nhất thời chất đầy trong bụng anh, nhưng hết lần này đến lần khác anh lại không biết nên bắt đầu từ đâu, vì vậy chỉ có thể giữ nó lại ở đáy lòng..

Câm nín một lúc lâu, nịnh hót không cần phải vội vàng, nhưng nhất định vẫn phải nịnh.

“Lão Đại, anh hút thuốc không? Cây thuốc lá được trồng trên núi Nghi Mộng đấy, nhãn hiệu của quê hương, mùi vị trong sạch, thơm lắm!”

“Không hút!”

“Lão Đại, anh uống nước không? Muốn uống nước nóng hay nước lạnh? Có cần cho thêm đá không?”

“Không uống!”

“Lão Đại, anh có bạn gái không? Là kiểu “ngực tấn công mông phòng thủ” hay kiểu “em gái nhà hàng xóm?””

“Hả?... Chẳng nhẽ cậu muốn giới thiệu cho tôi một cô?” Anh Hùng cười meo meo, tạm đặt công việc trong tay xuống, ngẩng đầu lên, xem ra cặp dưới của anh lại thêm một kẻ dở hơi nữa rồi, tại sao nói “lại...nữa”, bởi vì ở đây đã có sẵn một tên dở hơi rồi.

“Không phải đâu, Lão Đại, tôi hỏi xem dạo này anh có định đá em nào không, em định hót luôn đấy!”

“Hừ...” Mọi người toát mồ hôi lạnh, da gà gai ốc cứ nổi hết lên.

“Được rồi, Thang Mầu, cậu với Kiệt Thụy cùng một nhóm, dẫn cậu ta đến chỗ trống đối diện với cậu đi, cho cậu ra quen với môi trường làm việc một chút.”

[Thang Mầu chính là phiên âm của “Tom” sang tiếng trung, còn “Jerry” dịch sang tiếng trung sẽ là Kiệt Thụy.]

Cái tên tóc vàng gây cộm đó cười cợt nhả chạy đến, giới thiệu với Kiệt Thụy: “Lão Đại nhà chúng ta là thiên tài đấy.”

Jerry: “Lão Đại, cậu ta nói anh thiên sinh xuẩn tài (trời sinh đã là một tên ngốc).”

Anh Hùng: “Hừm?”

Tom: “Sao cậu có thể châm ngòi ly gián như vậy chứ? Người như Lão Đại ấy, vừa có nội hàm lại vừa có khí chất.”

Jerry: “Khí chất? Lão Đại, cậu ta bảo anh vừa có tính khí trẻ con còn có tố chất mắc bệnh thần kinh nữa!”

Anh hùng: “Được rồi! Hai người các cậu thôi ngay đi!”

Dưới sự dẫn dắt của Thang Mầu, Trương Kiệt Thụy đã đến được chỗ ngồi của mình, đó mà một khoảng không gian riêng biệt có bàn làm việc lớn, bên dưới là tủ có ngăn kéo và thân máy tính, trên mặt bàn bày mấy tập văn kiện, một chậu xương rồng và một cái màn hình tinh thể lỏng 17 inches. Còn có một cái ghế xoay nhỏ nhỏ, nhìn đi nhìn lại nhìn thế nào cũng thấy giống ghế của con gái, Trương Kiệt Thụy vừa ngồi xuống là vừa in không một kẻ hở luôn, anh thoải mái xoay một vòng, có công việc rồi, thật tuyệt vời!

“Hey! Tom, Lão Đại bảo cậu hướng dẫn tôi làm quen với công việc, mau mau tới đây dạy tôi đi!”

“Jerry, tôi nói cho anh biết nhé, tôi cũng chỉ vừa mới tới thôi.”

“Ồ mó?”

“Tôi mới đi làm từ tuần trước, cho đến giờ thì cũng chỉ học được một thứ duy nhất.”

“Thứ gì?”

Tom quay đầu lại nhìn Anh Hùng đang bận rộn làm việc, xác nhận lại một lần nữa rằng mình an toàn, cậu ta ra vẻ thần bí, nói: “C...S.”

“Ồ đâu thế? Có kết nối Internet không?”

“Có!”

Hồi đi học, bạn học Trương Kiệt Thụy nhà chúng ta chẳng giỏi cái gì, chỉ có nghịch máy tính là không chê vào đâu được, chẳng lạ gì với Red Alert, War Craft, Truyền Kỳ, Chinh Đò, Hoàn Mỹ, Thực Huống, Tam Quốc Chí, CS, CMFM (toàn là tên game cả), thậm chí ngay cả Super Mario, gờ mìn, chơi bài cũng không buông tha. Nhưng tinh thông, e hèm, tinh thông cũng chỉ ở trình độ kể tên mấy thứ này thôi, ngoài ra thì cơ bản là anh còn chưa nghiên cứu qua bao giờ...

“Làm hai ván? Ai thua thì sẽ phải mời bữa trưa!” Tom đề nghị.

“Tiểu tử, cậu đừng hời hợt nhá! Nhớ hồi đó ở trường học, Kiệt Thụy anh đây chơi Red Alert toàn chơi lấy một chọi hai, Tam Quốc Chí thì một lần đã qua cửa, tung hoành CS, còn phá đảo trò đặt bom với đánh bài nữa, chưa bao giờ nếm qua mùi thất bại, cậu dám chơi không?”

“Hừ, ông đây không phải cậu cứ hù dọa là sẽ sợ nhá!” Thang Mầu phun ra một câu mang đặc khẩu âm Thượng Hải, tên tóc vàng này vung tay một cái, nhập cuộc chơi với Trương Kiệt Thụy.

Quả thật là Trương Kiệt Thụy đang khoác lác, đúng là anh lãng phí khá nhiều thời gian ở phương diện này, nhưng tài nghệ của anh thì lại chẳng có là bao. May là Tom ngồi đối diện cũng chỉ là một tay gà mờ, hai người kẻ tám lạng người nửa cân, thực lực ngang nhau, tình hình chiến sự tạm thời không phân thắng bại.

“Jerry, một ván cuối cùng, quyết định tiền cơm trưa hôm nay ai sẽ trả!”

“Tiểu tử kia, ông đây không tin không thu phục được cậu!”

“Hey, Jerry, có bản lĩnh thì cậu đi ra đi, đừng cứ trốn ở phía sau mãi thế, tôi nhìn thấy cậu rồi.” Hai người chơi trốn tìm trên máy tính, nhờ vào bản đồ nhỏ, cả hai đều đã xác định được vị trí của đối phương, nhưng chẳng qua là chẳng có ai muốn mạo hiểm bước ra trước.

“Hừ... Nói bé thôi, Lão Đại đang nhìn cậu đấy.”

“Đầu?”

Trong giây phút ngắn ngủi lúc Lý Thang Mầu quay đầu lại, đồng chí Trương Kiệt Thụy anh dũng nhảy ra, bắn bôm một cái, kẻ trộm thắng cảnh sát, một chiến thắng dứt khoát, mạnh mẽ.

“Đồ chơi bẩn!”

“Luật chơi không nói rõ là cấm chơi xấu mà, bữa trưa hôm nay cậu mời!”

“Hay là chơi lại một ván nữa?”

“Cược bữa chiều?”

“Ừ.”

“Được thôi, bữa chiều của tôi nhờ cậu rồi!”

Lại chém giết nghiêng trời đổ đất...

“Hai tên dờ người các cậu, tôi là lão đại còn đang bận muốn chết, các cậu lại ngồi đây đánh CS!” Chẳng biết Anh Hùng đến từ lúc nào, đứng ở ngau phía sau lưng Lý Thang Mầu.

“Lão Đại, là Lý Thang Mầu dụ dỗ em, em vừa mới tới, làm sao mà biết game ở đâu chứ, Lão Đại, anh nói xem có đúng không?”

“Không có nghĩa khí!” Lý Thang Mầu tức giận đứng dậy.

“Hey, Lão Đại, cái tên ngốc này vào công ty kiểu gì vậy?”

“Giống như cậu thôi.”

“Mồ?”

“Hai người các cậu, là mỹ nữ cấp cao, tình nhân hoàn mỹ nhất trong mộng của phái nam công ty ta, nữ cường nhân ngẫu nhất - Du Man Lệ giới thiệu đến.” Anh Hùng kéo dài âm cuối ra, vô tình biểu thị sự bất mãn của bản thân, đưa cả hai tên ăn hại này vào tổ của anh, bảo anh sống kiểu gì giờ...

“Ồ, thảo nào cậu ta ngốc như thế!” Cuối cùng Trương Kiệt Thụy cũng hiểu được Lý Thang Mầu làm thế nào mà vào công ty được.

“Hú, Lão Đại, Du Man Lệ còn trẻ như vậy, làm thế nào mà ngồi lên ghế Giám đốc bộ phận Nhân sự được vậy?” Vấn đề này đã quấy nhiễu Trương Kiệt Thụy rất lâu, nhưng anh lại ngại không dám hỏi. Một ngày nay, Du Man Lệ chăm sóc anh như một người chị gái, nên không thể giải thích theo hướng bán sắc leo lên được, nếu mà nghĩ như vậy... Anh đúng là người mất nhân tính rồi.

“Hơ hơ, cậu biết tổng giám đốc của chúng ta là ai không? Ông già ấy cũng mang họ Du! Hiểu chưa? Du Man Lệ là con gái Tổng giám đốc!”

“Ồ!” Cuối cùng Trương Kiệt Thụy cũng yên lòng, điều này cũng đã hoàn toàn gỡ được khúc mắc của anh, trong lòng anh hình tượng của Du Man Lệ vẫn là một nữ thần thuần khiết không khuyết điểm.

“Cậu nghĩ gì thế? Dùng não suy nghĩ một tí đi! Nhìn thấy Chu Kiên Cường ở bộ phận Thị trường bên cạnh không? Người ta đi du học ở Harvard về, theo đuổi cô ấy mà vẫn bị từ chối, còn mấy người như chúng ta... Tỉnh lại đi!”

“Chu Kiên Cường? Cái tên này đúng là “cường” thật, hình như trùng tên với một con heo thì phải?”

“Sao cậu lại ngớ thế nhỉ, như cái tên bị vùi trong đồng cỏ nát 36 ngày xong được cứu ra ấy.”

“Lão Đại, thực ra tên anh ta... Đọc ngược lại nghe cũng rất mạnh mẽ đấy.”

“Hừm?... Cũng đúng.”

[Chu Kiên Cường, đọc là Zhu Jian Qiang, đọc ngược lại là Qiang Jian Zhu, nghĩa là hấp diêm con heo... Quỳ]

“Lão Đại, trưa nay anh có rảnh không?”

“Sao? Chuẩn bị nịnh hót?” Anh Hùng nhìn mấy tên này, bản thân anh tốt nghiệp từ khoa Mỹ thuật của một trường đại học danh tiếng, nên anh không thích thể hệ trẻ ngày nay lắm, không có tài mà lại không cố gắng, thật đáng ghét. Nhưng tính tình của anh vẫn còn tốt chán, giúp đỡ cấp dưới, hòa đồng với mọi người.

“Không phải, Tom muốn mời chúng ta!” Trương Kiệt Thụy làm gì có tiền chứ, tạm không nói đến chuyện chưa có lương, có phát lương thì cũng bị bên Tài vụ trừ sang tiền viện phí hết.

“Tom, Lão Đại hỏi cậu có phải là muốn mời anh ấy ăn trưa không?”

“Mời Lão Đại, không thêm mời cậu!” Lý Thang Mầu vừa đi vừa nói.

“Why? Đừng quên là vừa nãy tôi thắng, cậu nợ tôi một bữa đấy.”

__ Hết chương 5 __

Bạn đang đọc truyện *Trí Thức Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Sự ngẫu nhiên trong nhà hàng

Editor: Rùa Lười

Bên dưới công ty có một nhà hàng bán Pizza, nếu là bình thường thì đương nhiên Trương Kiệt Thụy không dám vào, tiền của anh chỉ đủ để ăn mì tôm thôi. Nhưng hôm nay thì khác rồi, Lý Thang Mầu mời khách, đương nhiên là ăn được bao nhiêu thì ăn rồi.

Nếu nói đến ngắm mỹ nữ, đi mấy nhà hàng Tây đúng là một sự lựa chọn lý tưởng, cả về chất lượng và số lượng. Nguyên nhân cụ thể thì Trương Kiệt Thụy cũng từng suy ngẫm rồi: Đầu tiên, mấy em gái ở chỗ này ăn mặc tương đối hợp thời trang, thỉnh thoảng còn “lộ hàng” làm cho người ta phun máu, sự tự tin có thể nâng cao mỹ cảm, sau đó, chi phí ở đây khá cao, tỷ lệ xuất hiện của mấy cô nàng đã có “chủ” khá lớn, nâng cao “chất lượng” bình quân; thứ ba, mấy cô ái tới chỗ này có một số người sống hơi phù phiếm, ham hư vinh, không muốn vào mấy quán cơm bình dân, mà mấy cô gái không an phận thì cho dù không xinh thì cũng không thể thiếu chút “sexy” được.

Jerry: “Lão Đại, hiem lắm mới có một bữa Thang Mầu mới, đừng khách khí với em nhé!”

Tom: “Hả?... Tôi mời Lão Đại, khách khí với cậu làm gì?”

Jerry: “Vẫn là đừng khách khí mà, cùng một ý cả.”

Tom: “Ừ, cũng đúng.”

Anh Hùng: “Được rồi, Kiệt Thụy, đừng vô tâm thế chứ. Hôm nay là ngày đầu tiên cậu đi làm, Thang Mầu đã mời cậu ăn cơm rồi, biết thỏa mãn đi!”

“Ha ha, Lão Đại, em nói đùa mà. Anh xem, tình cảm của em với tiểu Thang Mầu tốt như thế này, như hai mà một ấy. Cùng một tổ làm việc, cùng chơi một trò chơi, cùng ăn một đĩa khoai tây chiên, cùng uống một cốc Coca..”

“Này! Nhưng đây là cốc Coca của tôi mà!” Còn chưa nói xong, Lý Thang Mầu với Trương Kiệt Thụy đã bắt đầu cãi nhau tranh cốc Coca rồi.

“Thôi, đừng đùa nữa! Haiz, tôi hỏi xú, hai cậu đều là người thân của Du Man Lệ sao? Tính cách giống nhau thế?” Anh Hùng chặn đứng tiết mục cãi lộn của hai người, học vấn không cao không phải là đáng sợ nhất, mà là không có trách nhiệm không có chí tiến thủ, trùng hợp sao hai tên dờ người này chính là người như vậy, căn bản là đến để làm loạn mà, đúng là làm cho người ta đau đầu.

“Chị ấy là chị tôi!” Hai người đồng thanh trả lời, sau đó ngơ ngác quay sang nhìn đối phương.

“Nói hai cậu là anh em ruột tôi còn tin nữa là!” Anh Hùng như vừa ngộ ra điều gì đó, hình như là mới hiểu ra được hai tên gốc này đến với thế giới bằng cách nào.

“Chị ấy là chị cậu?” Trương Kiệt Thụy là người hỏi Lý Thang Mầu trước.

“Chị ấy là chị họ tôi, con gái của dì tôi, chị ấy cũng là chị anh? Sao tôi lại không biết?”

Trương Kiệt Thụy hơi lúng túng, giơ mào làm em người ta lại còn gặp phải “hàng thật”, sắp bị lộ rồi, đành nói cho có lệ: “Nói chung là, chị ấy giống chị tôi.”

“Khi mốc!”

“Thang Mầu, Thang Mầu, cậu nhìn sang bên phải kia, hướng về phía bắc một góc 15 độ. Nhìn bờ vai kia kia, mềm mại làm sao, lại nhìn thân hình kia kia, thật là thướt tha mỹ miều mà... Được đấy... Thang Mầu, dời ánh mắt của cậu sang bên phải, cách đây hai bàn, một em gái thân hình như tia chớp luôn, quá bốc lửa. Còn em kia cứ như là không mặc áo ngực ấy nhỉ, nơi đó thoát ẩn thoát hiện chẳng giấu đi được, như con sóng lớn ập vào mắt tôi, lại nhìn cô có khuôn mặt trứng ngỗng kia đi.. Ấy?”

“Jerry, sao không nói tiếp, mắt hôn rồi?” Thang Mầu và Kiệt Thụy bắt sóng rất nhanh, hai người có khá nhiều sở thích chung, ví dụ như chơi game, ví dụ như ngắm mỹ nữ, ví dụ như làm mấy chuyện ngốc nghếch.

Jerry: “Không phải, vị mỹ nữ kia, hình như là nhân viên của công ty mình?”

Tom: “Kiệt Thụy, cậu từng gặp cô ấy ở đâu hả? Sao tôi lại chưa gặp bao giờ?”

Anh Hùng: “Hai người các cậu, đến cả cô ấy cũng có thể trêu ghẹo? Biết cô ấy là ai không?”

“Lão Đại, chẳng nhẽ là ... của anh?” Thang Mầu và Kiệt Thụy lại một lần nữa đồng thanh hỏi.

Anh Hùng: “Không phải, bình thường các cậu không hay gặp cô ấy cũng chẳng có gì lạ, tuy cô ấy là nhân viên trong công ty chúng ta nhưng từ trước đến nay đều xuất quỷ nhập thần, đến không hình, đi không bóng, không cần đi làm đúng giờ.”

Jerry: “Kinh thế á?”

Anh Hùng: “Văn phòng Tổng giám đốc.”

Tom: “Hự...”

Anh Hùng: “Cũng không rõ lắm, chẳng biết có bản lĩnh gì không nhưng người ta là nhân viên chuyên dụng của Tổng giám đốc đấy.”

Tom: “Ồ!”

Tại sao Kiệt Thụy biết cô gái này, đó là một câu chuyện rất dài, rất dài. Đại khái là ở thế kỷ hai mươi mốt, trong một thành phố nổi tiếng trên trái đất, ngày hôm đó anh đến công ty Tam A phỏng vấn, cô gái này đứng trong thang máy làm cho người ta sinh ra mấy suy nghĩ “ây ấy” ấy, tên của câu chuyện này là: “Cô nàng trong thang máy.”

Anh Hùng: “Hai người các cậu, phải học hỏi Lão Đại nhiều hơn một chút, biết chưa?”

Tom and Jerry: “Học cái gì ạ?”

Anh Hùng: “À... Làm việc! Biết làm việc không?”

“Lão Đại Anh Hùng đang dạy dỗ đàn em hả? Vậy thì hai đứa em trai này của tôi phải nhờ anh rồi.” Du Man Lệ đi từ ngoài vào, phía sau là người tên Chu Kiên Cường trong truyền thuyết.

“Cô Du đại giá quang lâm, Anh Hùng tôi đây cảm thấy như được ánh sáng soi lối vậy, thất kính! Thất kính!” Anh Hùng nhìn thấy gái đẹp thì đức hạnh cũng giống như Thang Mầu với Kiệt Thụy thôi, từ một người cool ngầu trở thành đáng vẻ của một tên nô tài, chỉ thiếu chút nữa là quỳ xuống thôi.

Du Man Lệ nở một nụ cười xinh đẹp, nói: “Hai đứa em này của tôi hơi ngốc một tí, tổ trưởng Anh vẫn phải chỉ bảo nhiều, làm phiền anh rồi!”

“Không phiền, không phiền!” Anh Hùng cuống quýt nói, thầm nghĩ trong lòng, không phiền mới lạ ấy, cả hai đều là đồ ăn hại.

“Đúng rồi, Thang Mầu, chị thuê nhà giúp em rồi, hai phòng ngủ, một phòng khách, chiều nay tan làm xong thì chị dẫn em đi xem”

“Ha ha, cảm ơn chị!” Lý Thang Mầu vui vẻ, cậu ta cũng là người chẳng có tài cán gì, bắt đắc đi làm mới phải đến đây nương tựa vào dượng. Người chị họ này đối xử với cậu ta rất tốt, vừa sắp xếp công việc cho cậu vừa tìm phòng cho cậu, còn thiếu mỗi nước tìm vợ cho cậu thôi.

“Này, Kiệt Thụy, hay là cậu cũng đi cùng đi, hai người các cậu có thể chăm sóc lẫn nhau.” Lúc Du Man Lệ sắp quay người thì lại thấy Trương Kiệt Thụy đang đứng ở một bên, trông có vẻ rất cô đơn. Không biết tại sao, nhưng cô càng nhìn càng thấy tên tiểu tử này thuận mắt, luôn cảm thấy như là có một mối duyên phận kì lạ vậy.

“Điều này... Không tốt lắm thì phải...”

Suýt chút nữa Trương Kiệt Thụy đã gào lên “Vậy thì tốt quá!”, nhưng thói quan của một người Trung Quốc cho anh biết, kín đáo và biết nhường nhịn là những điều mà một con người văn minh cần phải có. Mấy vị hoàng đế ngày xưa lên ngôi là đều phải nhường nhịn n lần cả, vì thế Trương Kiệt Thụy quyết định sẽ từ chối một lần là được, nếu Du Man Lệ tiếp tục kiên trì thì anh sẽ vô đó sống luôn.

“Ừ, vậy thì thôi vậy!”

Du Man Lệ khẽ cười, nói, đẩy Trương Kiệt Thụy về cái ổ cũ, xem ra ước mơ chuyển phòng này phải để lại hoàn thành sau rồi.

“Ai, Kiệt Thụy, đến ở cùng tôi đi, chúng ta cùng chơi CS, không buồn chán đâu.”

“Ok, Thang Mầu, tôi đồng ý.”

Trương Kiệt Thụy đáp nhanh như sợ người khác sẽ giành mất, vẫn là tiểu Thang Mầu đáng yêu hơn. Du Man Lệ cười thầm trong lòng, cô biết thừa cái tên này muốn chuyển đến rồi, vừa này chỉ là cố tình trừu cậu ta tí thôi.

“Tan việc tìm hai cậu sau, tạm biệt Kiệt Thụy, Thang Mầu, bye Anh Hùng!” Du Man Lệ quay người, nhẹ nhàng bước lên lầu, Chu Kiên Cường chuyên theo đuôi vẫy tay tạm biệt mấy người đám Anh Hùng rồi vui vẻ bám theo Du Man Lệ.

“Lão Đại, anh nói Chu Kiên Cường có cưa được chị em không?”

Câu đó Thang Mầu vừa nói ra thì liền thấy hối hận, cậu thấy Anh Hùng trợn trừng mắt, ánh mắt đầy sự căm tức nhìn theo bóng Chu Kiên Cường, chỉ thiếu mỗi phun lửa thiêu chết hấn ta thôi.

“Lão Đại ghen!” Kiệt Thụy tổng kết lại.

Anh Hùng tức giận, từ từ quay lại, cắn răng nghiêng lợi nói: “Cái tên Chu Kiên Cường này có tài cán gì mà cậu được mỹ nhân chứ. So với tôi, hấn ta cùng lắm cũng chỉ là bằng cấp cao hơn một chút, trông đẹp trai hơn một tí, nhiều tiền hơn một tẹo, nói chuyện hài hước, thấu hiểu lòng người, còn nữa, có mỗi xe với nhà, các cậu nói xem trừ mấy thứ này ra, hấn ta hơn Anh Hùng này được điểm nào nữa hả?”

Tom: “Lão Đại, chức vụ của anh ta cao hơn anh!”

Anh Hùng: “Trừ đi điểm này nữa!

Jerry: “Vậy thì tạm thời không còn nữa rồi.. Lão Đại, hay anh so... với hấn ta đi.”

Anh Hùng: “So gì?”

Jerry: “Ưu điểm khác có thể anh không có, nhưng, nhìn em với Thang Mầu xem, tiểu đệ của anh chắc chắn mạnh hơn tiểu đệ của hấn ta!”

Tom: “Đúng đúng đúng!”

__Hết chương 6__

Bạn đang đọc truyện *Tri Thức Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.